

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Marszałek Senatu

Druk nr 2055
Warszawa, 18 grudnia 2013 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Zgodnie z art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. mam zaszczyt przekazać Pani Marszałek podjętą przez Senat na 46. posiedzeniu w dniu 18 grudnia 2013 r. uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy

**- o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym
wraz z projektem tej ustawy.**

Projekt stanowi wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

Jednocześnie pragnę poinformować, że Senat upoważnił senatora Andrzeja Matusiewicza do reprezentowania Senatu w dalszych pracach nad tym projektem.

wz. Wicemarszałek Senatu

(-) Jan Wyrowiński

UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 18 grudnia 2013 r.

w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., Senat wnosi do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym.

Jednocześnie upoważnia senatora Andrzeja Matusiewicza do reprezentowania Senatu w pracach nad projektem.

MARSZAŁEK SENATU

W/Z

Jan Wyrowiński

Wicemarszałek Senatu

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym

Art. 1. W ustawie z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2013 r. poz. 499) w art. 64 dotychczasową treść oznacza się jako § 1 i dodaje się § 2–7 w brzmieniu:

„§ 2. Wniosek, o którym mowa w § 1, powinien czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego i zawierać:

- 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiony, ze wskazaniem zakresu zaskarżenia;
- 2) przytoczenie podstaw wniosku oraz ich uzasadnienie;
- 3) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w trybie przewidzianym we właściwej ustawie o postępowaniu sądowym nie jest możliwe;
- 4) wniosek o unieważnienie zaskarżonego orzeczenia, a jeżeli orzeczenie to zostało wydane przez sąd drugiej instancji – także wniosek o unieważnienie poprzedzającego go orzeczenia sądu pierwszej instancji.

§ 3. Do wniosku – oprócz jego odpisów dla doręczenia ich uczestniczącym w sprawie osobom – Prokurator Generalny dołącza dwa odpisy przeznaczone do akt Sądu Najwyższego.

§ 4. Sąd Najwyższy rozpoznaje wniosek na posiedzeniu niejawnym, chyba że Prokurator Generalny domagał się rozpoznania wniosku na rozprawie albo przemawiają za tym inne ważne względy.

§ 5. Sąd Najwyższy po rozpoznaniu sprawy oddala wniosek albo unieważnia zaskarżone orzeczenie. W przypadku gdy zaskarżone orzeczenie zostało wydane przez sąd drugiej instancji, a Prokurator Generalny wnosił również o unieważnienie orzeczenia sądu pierwszej instancji, Sąd Najwyższy unieważnia także to orzeczenie.

§ 6. Postanowienie Sądu Najwyższego wraz z uzasadnieniem doręcza się Prokuratorowi Generalnemu oraz stronom bądź uczestnikom postępowania, w którym zostało wydane zaskarżone orzeczenie.

§ 7. W przypadkach nieuregulowanych przepisami niniejszego artykułu, do postępowania wywołanego wnioskiem o unieważnienie orzeczenia stosuje się odpowiednio przepisy ustawy – Kodeks postępowania cywilnego o skardze

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia albo ustawy – Kodeks postępowania karnego o kasacji.”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Cel projektowanej ustawy

Projektowana ustawa o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym ma na celu wypełnienie luki konstrukcyjnej występującej w ustawie z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2013 r., poz. 499; dalej jako: ustawa o SN) w zakresie regulacji dotyczącej postępowania o unieważnienie prawomocnego orzeczenia.

Projekt inspirowany jest wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2012 r. (sygn. akt U 3/11), stwierdzającym niezgodność § 104 regulaminu Sądu Najwyższego w zw. z § 1 uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2003 r. w sprawie regulaminu Sądu Najwyższego z art. 3 § 2 ustawy o SN. Sentencja powołanego orzeczenia została opublikowana w M. P. z 2012 r. poz. 968 (data publikacji: 14 grudnia 2012 r.). Rozstrzygnięcie to wraz z uzasadnieniem ukazało się ponadto w OTK ZU Nr 11A poz. 131.

2. Przedmiot i istota wypowiedzi Trybunału Konstytucyjnego

2.1. Poddany kognicji Trybunału § 104 regulaminu Sądu Najwyższego przewidywał, że postanowienie o unieważnieniu prawomocnego orzeczenia sądowego wydanego w sprawie, która ze względu na osobę lub przedmiot nie podlegała orzecznictwu sądów, Sąd Najwyższy może wydać na posiedzeniu niejawnym (ust. 1). Jednocześnie ust. 2 nakazywał doręczenie postanowienia zapadłego w takim trybie, a także jego uzasadnienia zarówno Prokuratorowi Generalnemu będącemu wnioskodawcą w sprawie, jak i stronom postępowania, w którym zapadło dane orzeczenie sądowe.

Przytoczone wyżej uregulowania odnosiły się do swoistego postępowania przed Sądem Najwyższym, które to postępowanie nie zostało wprost uregulowane w ustawach procesowych (dedykowanych rozpoznawaniu czy to spraw cywilnych, czy też karnych), a jedynie w art. 64 ustawy o SN. Aczkolwiek na gruncie Kodeksu postępowania cywilnego istnieje instrument w postaci skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, która to skarga może zostać uwzględniona m.in. z przyczyn odpowiadającym w istocie przesłankom wyróżnionym w powołanym art. 64 ustawy o SN, tj. w razie istnienia immunitetu sądowego lub w przypadku niedopuszczalności drogi sądowej w chwili orzekania przez sąd (art. 424¹¹ § 3 k.p.c.). Niemniej, co trzeba wyraźnie w tym miejscu podkreślić, postępowanie inicjowane

skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia oraz postępowanie o unieważnienie prawomocnego orzeczenia to dwie odrębne ścieżki proceduralne. Poza tym to drugie może znajdować zastosowanie nie tylko w odniesieniu do rozstrzygnięć wydanych w postępowaniu cywilnym, lecz również w stosunku do orzeczeń sądów karnych.

2.2. § 104 regulaminu SN został skonfrontowany z art. 3 § 2 ustawy o SN. W myśl tego ostatniego przepisu, do zakresu spraw przekazanych do uregulowania w drodze regulaminu uchwalonego przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego należą: wewnętrzna organizacja Sądu Najwyższego, szczegółowy podział spraw między izby, jak również zasady wewnętrznego postępowania.

Trybunał Konstytucyjny zbadał zaskarżony § 104 tylko pod względem formalnym. Nie oceniał natomiast merytorycznej zawartości norm prawnych zeń wywodzonych, pozostawiając poza zakresem swoich rozważań w szczególności kwestię konstytucyjności rozwiązania z ust. 1 polegającego na wyłączeniu jawności wewnętrznej w postępowaniu o stwierdzenie nieważności prawomocnego orzeczenia sądowego.

2.3. Zdaniem Trybunału, postanowienia zawarte w § 104 regulaminu Sądu Najwyższego wykraczają poza materię, którą ustawodawca przekazał Zgromadzeniu Ogólnemu Sędziów Sądu Najwyższego do unormowania. W ustawie o SN wskazać można bowiem zaledwie dwa przepisy określające zakres kwestii przekazanych do regulowania przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego, a mianowicie: wymieniony już wcześniej art. 3 § 2 oraz art. 51 § 2, który stanowi, że szczegółowy zakres i sposób wykonywania czynności przez asystentów sędziego określa regulamin Sądu Najwyższego. Nie ulega przy tym wątpliwości, że § 104 regulaminu Sądu Najwyższego nie pozostaje w jakimkolwiek związku z upoważnieniem zawartym w drugim z tych przepisów jako odnoszącym się do czynności asystentów sędziego. Przepis art. 3 § 2 ustawy o SN także nie upoważnia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego do regulowania trybu rozpatrzenia wniosku Prokuratora Generalnego złożonego na podstawie art. 64 ustawy o SN, a w każdym razie – nie upoważnia do regulowania tego trybu w takim zakresie i tak dalece, jak to nastąpiło przez uchwalenie kwestionowanego § 104 regulaminu Sądu Najwyższego.

Jak ostatecznie więc skonstatował Trybunał Konstytucyjny, przepis § 104 regulaminu Sądu Najwyższego nie normuje ani wewnętrznej organizacji Sądu Najwyższego, ani podziału spraw między izby, ani tym bardziej zasad wewnętrznego postępowania Sądu Najwyższego. Przeciwnie: dopuszczając rozpoznanie wniosku na posiedzeniu niejawnym oraz ustanawiając

obowiązek doręczenia postanowienia stronom oraz Prokuratorowi Generalnemu, kontrolowany przepis odnosi się de facto do podmiotów zewnętrznych wobec Sądu Najwyższego, a zarazem kształtuje ich sytuację prawną. Tymczasem akt prawa wewnętrznego, za jaki uznać należy regulamin Sądu Najwyższego, nie może samoistnie nakładać materialnych lub procesowych obowiązków na strony postępowania, ani operacjonalizować obowiązków nałożonych przez ustawę na te podmioty. Co oczywiste, nie może też pozbawiać ich uprawnień. Respektując to założenie, ustawodawca ograniczył rolę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego do unormowania w regulaminie Sądu Najwyższego wyłącznie postępowania wewnętrznego. Ponieważ § 104 regulaminu Sądu Najwyższego wykraczał poza te ramy, Trybunał orzekł, że kwestionowany przepis narusza art. 3 § 2 ustawy o SN.

3. Różnice między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Regulacja ujęta w art. 64 ustawy o SN ma charakter syntetyczny i jednocześnie otwarty. Przepis ten stanowi podstawę prawną dla unieważnienia prawomocnego orzeczenia zapadłego w sprawie, która w chwili orzekania ze względu na osobę nie podlegała orzecznictwu sądów polskich lub w której w chwili orzekania droga sądowa była niedopuszczalna, pod warunkiem wszakże iż zaskarżone orzeczenie nie może zostać wzruszone w trybie przewidzianym w ustawach o postępowaniach sądowych. Art. 64 ustawy o SN nie normuje jednak bliżej żadnych kwestii związanych z procedowaniem przez Sąd Najwyższy ani nawet nie określa, jakim wymogom musi sprostać wniosek Prokuratora Generalnego w tego typu sprawie.

Opisywany stan rzeczy można określić mianem luki tetycznej, którą Sąd Najwyższy wypełnia przez stosowanie analogii legis. Nade wszystko wiodącą rolę w tym procesie mają przepisy o skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, gdyż rozwiązanie przyjęte w art. 424¹¹ § 3 k.p.c. stwarza – mimo nieco odmiennego podłoża aksjologicznego – alternatywną drogę „unieważniania” prawomocnych orzeczeń wydanych w warunkach niedopuszczalności drogi sądowej lub istnienia immunitetu sądowego. Notabene takie właśnie rozumowanie doprowadziło Sąd Najwyższy do przyjęcia, że funkcja § 104 regulaminu Sądu Najwyższego była „czysto porządkowa i deklaratywna”, jako że z art. 424¹⁰ zdanie drugie k.p.c. wynika, iż skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlega rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym (co koresponduje skądinąd z unormowaniem zawartym w art. 398¹¹ § 1 in principio, dotyczącym rozpoznania skargi kasacyjnej). Co więcej: w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że do postępowania

toczącego się na skutek wniosku Prokuratora Generalnego zastosowanie znajdują również inne przepisy procedury cywilnej, np. o formie czynności procesowych (art. 424⁵ oraz 126 i nast. k.p.c.), o doręczeniach (art. 131 i nast. k.p.c.) czy o zawieszeniu postępowania (art. 174 nast. k.p.c.) – zob. postanowienie z dnia 20 maja 2011 r., sygn. akt III CO 5/11.

Tyle że możliwość stosowania analogii nie przesądza automatycznie braku potrzeby zamieszczenia w ustawie konkretnych postanowień. I chodzi tu nie tylko o to, że „stosowanie analogii w prawie procesowym nie jest proste” (tak Sąd Najwyższy w przywołanym powyżej orzeczeniu), ale też o to, że o ile poszukiwanie w prawie procesowym cywilnym przepisów dających się odpowiednio zastosować do skargi o unieważnienie prawomocnego orzeczenia jest ułatwione, to już bardziej skomplikowane jest korzystanie z analizowanej metody wykładni w przypadku spraw karnych. Nie da się poza tym ukryć, że uzupełnianie luki prawnej przy pomocy takich zabiegów jak analogia legis jest co do zasady rozwiązaniem mniej pewnym niż ustanowienie miarodajnych norm prawnych przez ustawodawcę. Na marginesie warto też nadmienić, że w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270, z późn. zm.) wprost zostało wskazane, że do rozpoznania wniosku o unieważnienie prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego, wydanego w sprawie, która ze względu na osobę lub przedmiot nie podlegała orzecznictwu sądu administracyjnego w chwili orzekania stosuje się odpowiednio przepisy o rozpoznaniu skargi kasacyjnej (art. 172). Tym bardziej więc razić musi szczątkowa regulacja z art. 64 ustawy o SN.

Proponuje się zatem uregulowanie w ustawie o SN szeregu zagadnień o charakterze proceduralnym, dotyczących postępowania o unieważnienie prawomocnego orzeczenia (§ 2–7). Projektowane jednostki redakcyjne wzorowane są na przepisach k.p.c. (art. 424⁵ § 1 i 2, art. 424¹⁰ zd. 2), a zarazem na § 104 ust. 2 regulaminu Sądu Najwyższego. Dodatkowo § 7 wyraża *expressis verbis* zasadę odpowiedniego stosowania przepisów o skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (w sprawach cywilnych) lub o kasacji (w sprawach karnych).

4. Skutki projektowanej ustawy

Przedkładany projekt ustawy o zmianie ustawy o SN, ze względu na przedmiot zawartych w nim regulacji, oddziałuje przede wszystkim na Sąd Najwyższy, a także na Prokuratora Generalnego jako organ wyposażony w prawo inicjowania wskazanego postępowania. Istotną

konsekwencją uchwalenia proponowanej ustawy będzie – o czym była już wyżej mowa – uzupełnienie luki konstrukcyjnej cechującej obowiązujący stan prawny. Jest to niewątpliwie pożądany zabieg legislacyjny z punktu widzenia pewności prawa oraz zasad sprawiedliwości i przejrzystości procedur sądowych.

Ustawa nie rodzi skutków finansowych dla budżetu państwa. Projektowane rozwiązania nie wpłyną także na dochody i wydatki pozostałych jednostek sektora finansów publicznych, w tym budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Projektowana nowelizacja nie będzie miała również wpływu na konkurencyjność gospodarki i funkcjonowanie przedsiębiorstw.

5. Konsultacje

Projekt został przygotowany po zasięgnięciu opinii Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego co do potrzeby uchwalenia regulacji odnoszących się do postępowania o unieważnienie prawomocnego orzeczenia sądowego. W piśmie z dnia 8 sierpnia 2013 r. Prezes ustosunkował się pozytywnie do idei zmiany ustawy o SN w omawianym zakresie i zaproponował doprecyzowanie zasad postępowania przez przyjęcie analogicznych rozwiązań do tych, które funkcjonują na gruncie Kodeksu postępowania cywilnego i dotyczą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Stanowiska w sprawie projektowanej ustawy przedstawili także Minister Sprawiedliwości oraz Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa. Oba opiniujące podmioty zgłosiły zastrzeżenia odnośnie do proponowanego brzmienia art. 1, § 2 pkt 4 i podniosły, że wniosek Prokuratora Generalnego powinien zawierać żądanie unieważnienia zaskarżonego orzeczenia, a nie jego uchylenia i odrzucenia pozwu (względnie wniosku) lub umorzenia postępowania. Ponadto Minister Sprawiedliwości wskazał na nieadekwatność odesłania zamieszczonego w art. 1, § 6 (por. druk nr 469) w zakresie ustalenia, jakiego rodzaju rozstrzygnięcia zapadać będą przed Sądem Najwyższym w trybie znowelizowanego art. 64 ustawy o SN, jak również zgłosił wątpliwość co do poprawności rozwiązania zawartego w art. 1, § 4.

Sąd Najwyższy poparł projektowaną ustawę. Dodatkowo zaś w piśmie z dnia 5 listopada 2013 r. wypowiedział się na temat regulacji objętej art. 1, § 2 pkt 4.

Projekt został poza tym przekazany do zaopiniowania Prokuratorowi Generalnemu, Krajowej Radzie Sądownictwa, Krajowej Radzie Prokuratury, Stowarzyszeniu Sędziów

Polskich IUSTITIA, Stowarzyszeniu Prokuratorów RP, Rzecznikowi Praw Obywatelskich, Naczelnej Radzie Adwokackiej, Krajowej Radzie Radców Prawnych oraz Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka. Krajowa Rada Sądownictwa, Krajowa Rada Prokuratury oraz Krajowa Rada Radców Prawnych poinformowały, iż nie zgłaszają uwag do przedmiotowej inicjatywy, natomiast pozostałe podmioty nie wypowiedziały się w kwestii proponowanych rozwiązań.

W trakcie pierwszego czytania projektu na posiedzeniu połączonych komisji senackich zgłoszone zostały poprawki czyniące zadość sugestiom Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa i Ministra Sprawiedliwości, z wyjątkiem jedynie tej odnoszącej się do art. 1, § 4.

6. Oświadczenie o zgodności z prawem Unii Europejskiej

Przedmiot projektowanej ustawy nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 27 grudnia 2013 r.

BAS-WAPEiM-3258/13

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

**Opinia prawna w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej
senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym
(przedstawiciel wnioskodawcy: senator Andrzej Antoni Matusiewicz)**

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2012 r. poz. 32, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

I. Przedmiot projektu ustawy

Senacki projekt ustawy przewiduje nowelizację ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2013 r. poz. 499). Proponowane zmiany polegają na wprowadzeniu do ustawy procedury składania i rozpatrywania wniosku Prokuratora Generalnego o unieważnienie prawomocnego orzeczenia wydanego w sprawie, która w chwili orzekania ze względu na osobę nie podlegała orzecznictwu sądów polskich lub w której w chwili orzekania droga sądowa była niedopuszczalna, jeżeli orzeczenie to nie może być wzruszone w trybie przewidzianym w ustawach o postępowaniach sądowych.

Ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

II. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Prawo Unii Europejskiej nie reguluje spraw objętych projektem ustawy.

III. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Przepisy projektu ustawy pozostają poza zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

IV. Konkluzja

Senacki projekt ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym nie jest objęty zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Warszawa, 27 grudnia 2013 r.

BAS-WAPEiM-3259/13

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

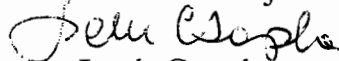
Opinia prawna w sprawie stwierdzenia, czy senacki projekt ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym (przedstawiciel wnioskodawcy: senator Andrzej Antoni Matusiewicz) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu

Senacki projekt ustawy przewiduje nowelizację ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2013 r. poz. 499). Proponowane zmiany polegają na wprowadzeniu do ustawy procedury składania i rozpatrywania wniosku Prokuratora Generalnego o unieważnienie prawomocnego orzeczenia wydanego w sprawie, która w chwili orzekania ze względu na osobę nie podlegała orzecznictwu sądów polskich lub w której w chwili orzekania droga sądowa była niedopuszczalna, jeżeli orzeczenie to nie może być wzruszone w trybie przewidzianym w ustawach o postępowaniach sądowych.

Senacki projekt ustawy nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

SZEF KANCELARII SENATU

Ewa Polkowska

SK-0401-23(46)/13

SEKRETARIAT SZEFA KS

Liczba .....

Data wpływu 25. 12. 2013

Warszawa, dnia 20 grudnia 2013 r.

Szanowny Pan

Lech Czapla

Szef Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przesłaniem do Sejmu, podjętej przez Senat na 46. posiedzeniu uchwały z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym (wraz z projektem tej ustawy), pragnę przekazać Panu Ministrowi stanowiska podmiotów zewnętrznych przesłane do Senatu w toku postępowania zmierzającego do wypracowania przedmiotowego projektu ustawy.

Stanowiska w sprawie projektu ustawy przedstawiły następujące podmioty:

- 1) Sąd Najwyższy (pisma: z dnia 8 sierpnia 2013 r., 8 października 2013 r. oraz z dnia 5 listopada 2013 r.),
- 2) Krajowa Rada Prokuratury,
- 3) Krajowa Rada Radców Prawnych,
- 4) Minister Sprawiedliwości,
- 5) Prokuratura Generalna Skarbu Państwa,
- 6) Krajowa Rada Sądownictwa.

Z wyrazami szacunku

**PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Warszawa, dnia 5 11 2013 r.

BSA I – 021 – 287/13

Sz. Pan Senator
Piotr Zientarski
Przewodniczący
Komisji Ustawodawczej
Senatu RP

Dotyczy: odpowiedzi w sprawie znak
BPS/KU-034/182-1/13

Szanowny Panie Przewodniczący!

W odpowiedzi na pismo z dnia 18 lipca 2013 r., poniżej przedstawiam stanowisko w sprawie potrzeby nowelizacji art. 64 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 499).

Na wstępie należy zaznaczyć, że eliminując z systemu prawnego – wyrokiem z dnia 4 grudnia 2012 r., sygn. U 3/11 (sentencja publ.: M.P. 2012 poz. 968; uzasadnienie OTK-A 2012 z. 11, poz. 131) – § 104 regulaminu Sądu Najwyższego, dotyczący niektórych aspektów postępowania przed Sądem Najwyższym w przedmiocie unieważnienia prawomocnego orzeczenia, Trybunał Konstytucyjny nie uwzględnił argumentów, jakie były podnoszone w pisemnym stanowisku Pierwszego Prezesa SN w toku postępowania w przedmiocie kontroli konstytucyjności. Nie kwestionując podstaw tego orzeczenia, nadal dostrzegam zasadność wielu argumentów, jakie były podnoszone w toku postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym. Można twierdzić, że przepis, którego niekonstytucyjność stwierdzono, *de facto* nie zawierał samoistnej treści normatywnej. Te same zasady wynikają bowiem *per analogiam* z ogólnego podobieństwa wniosku o unieważnienie prawomocnego orzeczenia na podstawie art. 64 ustawy o SN, jako nadzwyczajnego

środka zaskarżenia, do innych środków prawnych, które Sąd Najwyższy rozpoznaje w ramach swoich kompetencji. W szczególności istnieje daleko idące podobieństwo w stosunku do skargi kasacyjnej (art. 398¹ i nast. k.p.c.) oraz skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w postępowaniu cywilnym (art. 424¹ i nast. k.p.c.). Powyższe ustalenia pozwalają przyjąć, że niezależnie od utraty mocy obowiązującej przez § 104 regulaminu SN, w postępowaniu cywilnym możliwe jest rozpoznanie wniosku Prokuratora Generalnego na posiedzeniu niejawnym (argument z art. 398¹¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 424¹² k.p.c.), zaś orzeczenie wydane w sprawie wszczętej przedmiotowym wnioskiem doręcza się zarówno stronom pierwotnego postępowania, jak i Prokuratorowi Generalnemu, który ma przecież status prawny uczestnika postępowania wszczętego z wniosku o unieważnienie orzeczenia. Na te kwestie słusznie zwraca uwagę Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 20 maja 2011 r., III CO 5/11 (OSNC 2012 z. 2, poz. 21).

Niemniej jednak znacznie trudniej podtrzymać te same tezy w odniesieniu do postępowania karnego. Przepisy o kasacji (art. 518 i nast. k.p.k.) nie dopuszczają bowiem w podobnie szerokim zakresie, jak kodeks postępowania cywilnego, rozpoznania tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia poza rozprawą (por. art. 535 § 1 k.p.k.). Nie sposób także zaprzeczyć, że uzupełnienie luki tetycznej w prawie przez orzecznictwo sądowe przy pomocy takich zabiegów, jak *analogia legis*, jest rozwiązaniem mniej pewnym, niż ustanowienie miarodajnych norm prawnych przez ustawodawcę.

Mając to na uwadze, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego ostatecznie przychyliła się do konkluzji, że rozwiązaniem lepszym z punktu widzenia spójności systemu prawnego byłoby przyjęcie odpowiedniej regulacji, a mówiąc ściślej – uzupełnienie dotychczasowej treści art. 64 ustawy o SN. Wydaje się, że niezbędna zmiana ustawy o SN – gdyby oczywiście Senat RP podzielił powyższą konstatację – generalnie opierałaby się na założeniach § 104 regulaminu SN. Można w związku z tym zaproponować następujące brzmienie odnośnych przepisów:

Art. 64. § 1. *Sąd Najwyższy na wniosek Prokuratora Generalnego unieważnia prawomocne orzeczenie wydane w sprawie, która w chwili orzekania ze względu na osobę nie podlegała orzecznictwu sądów polskich lub w której w chwili orzekania droga sądowa była niedopuszczalna, jeżeli orzeczenie to nie może być wzruszone w trybie przewidzianym w ustawach o postępowaniach sądowych.*

§ 2. *Wniosek, o którym mowa w § 1, powinien czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego i zawierać:*

- 1) *oznaczenie prawomocnego orzeczenia, od którego jest wniesiony, ze wskazaniem zakresu zaskarżenia;*

- 2) przytoczenie podstaw wniosku oraz ich uzasadnienie;
- 3) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w trybie przewidzianym we właściwej ustawie o postępowaniu sądowym nie jest możliwe;
- 4) wniosek o uchylenie w całości lub w części zaskarżonego orzeczenia, wraz z ewentualnie poprzedzającym je orzeczeniem sądu pierwszej instancji, i o odrzucenie pozwu bądź wniosku albo o umorzenie postępowania, zgodnie z właściwą ustawą o postępowaniu sądowym.

§ 3. Do wniosku – oprócz jego odpisów dla doręczenia ich uczestniczącym w sprawie osobom – Prokurator Generalny dołącza dwa odpisy przeznaczone do akt Sądu Najwyższego.

§ 4. Sąd Najwyższy rozpoznaje wniosek na posiedzeniu niejawnym (bez udziału stron), chyba że Prokurator Generalny domagał się rozpoznania wniosku na rozprawie albo przemawiają za tym inne, ważne względy.

§ 5. Postanowienie Sądu Najwyższego wraz z uzasadnieniem doręcza się stronom (uczestnikom) postępowania, w którym zostało wydane zaskarżone orzeczenie, oraz Prokuratorowi Generalnemu.

§ 6. W wypadkach nieuregulowanych przepisami niniejszego artykułu, do postępowania wywołanego wnioskiem o unieważnienie orzeczenia stosuje się odpowiednio przepisy o skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w postępowaniu cywilnym bądź o kasacji w postępowaniu karnym.

Z poważaniem

STANISŁAW DĄBROWSKI

Warszawa, dnia 8. 10. 2013 r.

**PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

BSA I-021-287/13

Sz. Pan Senator
Piotr Zientarski
Przewodniczący
Komisji Ustawodawczej
Senatu RP

Dotyczy: odpowiedzi w sprawie znak
BPS/KU-034/182-1/13

Szanowny Panie Przewodniczący!

W uzupełnieniu do odpowiedzi, udzielonej na pismo Komisji Ustawodawczej Senatu RP z dnia 18 lipca 2013 r., pozwalam sobie sprostować i uzupełnić stanowisko SN w sprawie nowelizacji art. 64 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 499).

W piśmie z dnia 8 sierpnia 2013 r. zaproponowano, aby jednym z elementów konstrukcyjnych wniosku Prokuratora Generalnego o unieważnienie prawomocnego orzeczenia było żądanie uchylecia w całości lub w części zaskarżonego orzeczenia, wraz z ewentualnie poprzedzającym je orzeczeniem sądu pierwszej instancji, oraz odrzucenia pozwu bądź wniosku albo umorzenia postępowania, zgodnie z właściwą ustawą o postępowaniu sądowym (zob. art. 64 §2 pkt 4 ustawy o SN w brzmieniu proponowanym przez Pierwszego Prezesa SN). Prostując ten postulat, w ślad za postanowieniem SN z dnia 16 września 2010 r., III CN 1/10 (OSNC 2011 z. 3, poz. 37) należy jednak zgodzić się z zastrzeżeniem, iż po prawomocnym zakończeniu postępowania Sąd Najwyższy nie może już odrzucić pozwu, zaś wniosek, o jakim mowa, konstytuuje nową, samodzielną sprawę, której przedmiotem jest – i to wyłącznie – ważność prawomocnego orzeczenia.

W tym stanie rzeczy proponuję, aby ostatecznie art. 64 §2 pkt 4 ustawy o SN przybrał następujące brzmienie:

Art. 64. [...]

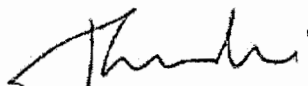
§ 2. Wniosek, o którym mowa w § 1, powinien czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego i zawierać:

[...]

- 4) wniosek o unieważnienie w całości lub w części zaskarżonego orzeczenia, wraz z ewentualnie poprzedzającym je orzeczeniem sądu pierwszej instancji, zgodnie z właściwą ustawą o postępowaniu sądowym.

Uzasadniając krótko tę propozycję, należy podkreślić, iż w sytuacji, gdy orzeczenie SN zapada w samodzielnej sprawie wszczętej wnioskiem i dotyczy prawomocnie zakończonego postępowania sądowego, to raczej powinno ono – przy zaistnieniu wskazanych w §1, ujemnych przesłanek procesowych – doprowadzić do całkowitego unieważnienia wszystkich orzeczeń wydanych w danej sprawie, a nie literalnie tylko tego orzeczenia, które prawomocnie kończy sprawę.

Z poważaniem

w/z Prof. dr hab. **TADEUSZ ERECIŃSKI**

Prezes Sądu Najwyższego

KU 509/13

Warszawa, dnia 5 listopada 2013 r.

**PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
BSA I-021-393/13**

**Pan
Piotr ZIENTARSKI
Przewodniczący
Komisji Ustawodawczej
w Senacie Rzeczypospolitej Polskiej**

W odpowiedzi na pismo z dnia 21 października 2013 r., BPS/KU-034/469/2/13 uprzejmie przesyłam uwagi Sądu Najwyższego do *projektu ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym (druk senacki nr 469)*.-

Z wyrazami szacunku

wz.

**Prof. dr hab. Tadeusz ERECIŃSKI
Prezes Sądu Najwyższego**

Warszawa, dnia 5 listopada 2013 r.

SĄD NAJWYŻSZY
BIURO STUDIÓW I ANALIZ
Pl. Krasińskich 2/4/6, 00-951 Warszawa
BSA I-021-393/13

Opinia Sądu Najwyższego
do projektu ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym, przesłanego
przez Pana Przewodniczącego Komisji Ustawodawczej Senatu RP, przy
piśmie z dnia 21 października 2013 r., BPS/KU-034/469/2/13
(druk senacki nr 469)

W odpowiedzi na pismo z dnia 21 października 2013 r., poniżej uprzejmie przedstawiam opinię Sądu Najwyższego do projektu ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym (druk senacki nr 469), wraz z oceną skutków finansowych jej wejścia w życie.

Nawiązując do dotychczasowego stanowiska w niniejszej sprawie, należy wyrazić pozytywną ocenę projektu, który w całości odzwierciedla propozycje formułowane przez Sąd Najwyższy. Projekt Senatu RP prawidłowo uzupełnia lukę w regulacji prawnej art. 64 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2013 r. poz. 499; dalej jako: „*ustawa o SN*”), w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2012 r., U 3/11 (OTK-A 2012 z. 11, poz. 131), stwierdzającym niezgodność z Konstytucją § 104 regulaminu SN.

Zdaniem Sądu Najwyższego projektowana regulacja – pomimo stosunkowo dużej szczegółowości – ma nadal charakter stosunkowo elastyczny i otwarty oraz da się zastosować w sposób spójny z odpowiednimi przepisami o postępowaniu sądowym (cywilnym bądź karnym). Wniosek o unieważnienie orzeczenia, o jakim mowa w art. 64 ustawy o SN, stanowi szczególny środek zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym, uregulowany poza kodyfikacjami prawa procesowego, ściśle w interesie publicznym (P. Grzegorzczak, *Wniosek o unieważnienie orzeczenia* [w:] *System Prawa Procesowego Cywilnego*, pod red. T. Erecińskiego, t. III cz. II: *Środki zaskarżenia*, Warszawa 2013, s. 1655).

Sąd Najwyższy stwierdza, że projektowane §§ 2–6 w ramach art. 64 ustawy o SN nie będą stanowiły novum na tle obowiązującego stanu prawnego, ponieważ stanowią tam normy prawne obowiązujące – w drodze analogii z przepisów o kasacji,

skardze kasacyjnej i skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia – już aktualnie. Ustawie zmieniającej należy więc przypisać rolę doprecyzowującą, w szczególności odnośnie do wymagań konstrukcyjnych wniosku (§ 2), a także przyjęcia, jako wyraźnej zasady, rozpoznawania wniosku na posiedzeniu niejawnym (§ 4). Projekt zasadnie nie ingeruje w prawną charakterystykę tego środka, który pozostaje kwalifikowany podmiotowo (uprawnionym do jego złożenia był i pozostanie bowiem Prokurator Generalny).

W ramach aktualnie przedstawianej opinii, proponuje się jedynie głębsze rozważenie w toku prac legislacyjnych jednej, acz dość istotnej kwestii w zakresie projektowanego art. 64 § 2 pkt 4 ustawy o SN. Chodzi mianowicie o przesądzenie, czy – zamiast pierwotnie proponowanego uchylecia zaskarżonego orzeczenia i odrzucenia pozwu bądź wniosku albo umorzenia postępowania – przedmiotem żądania wnioskodawcy nie powinno być jedynie unieważnienie zaskarżonego orzeczenia. Z jednej strony, jak zauważono w uzasadnieniu postanowienia SN z dnia 16 września 2010 r., III CN 1/10 (OSNC 2011 z. 3, poz. 37), po prawomocnym zakończeniu postępowania Sąd Najwyższy nie może już odrzucić pozwu, zaś wniosek, o jakim mowa, konstytuuje nową, samodzielną sprawę, której przedmiotem jest – i to wyłącznie – ważność prawomocnego orzeczenia. Byłby to argument na rzecz zredukowania przedmiotu żądania (oraz, odpowiednio, przedmiotu merytorycznego orzekania przez SN) wyłącznie do **unieważnienia zaskarżonego orzeczenia**. Z drugiej jednak strony, w doktrynie prawa procesowego, na tle rodzaju, postaci oraz charakteru rozstrzygnięć Sądu Najwyższego dopuszczono możliwość, iż postanowieniem Sąd Najwyższy powinien **odrzuć pozew lub wniosek albo umorzyć postępowanie** (w sprawie cywilnej), jeżeli uwzględni wniosek Prokuratora Generalnego i unieważni zaskarżone orzeczenie. Orzeczenie tej treści nie kłóci się z odrębnością przedmiotu orzekania w postępowaniu o unieważnienie orzeczenia, ponieważ istnieje związek pomiędzy tym postępowaniem a sprawą, w której zapadło prawomocne rozstrzygnięcie (zob. P. Grzegorzczak, op. cit., s. 1733-1734).

Sąd Najwyższy wyraża opinię, iż wejście w życie opiniowanego projektu nie spowoduje konsekwencji finansowych dla budżetu państwa ani budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Projekt nie wprowadza bowiem żadnego, nowego rodzaju postępowania przed Sądem Najwyższym.

KU 504/13

**WICEPRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY PROKURATURY**

Warszawa, dnia 30 października 2013 r.

KRP 001/692/13

dot. BPS/KU-034/469/4/13

Pan
Piotr Zientarski
Przewodniczący
Komisji Ustawodawczej
Senatu

Szanowny Panie Senatorze!

W związku z przesłanym przez Pana projektem ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym, uprzejmie informuję, iż Krajowa Rada Prokuratury nie zgłasza uwag do przekazanego projektu.

z poważaniem
Mariusz Chudzik

Ku 491/13

Krajowa Rada Radców Prawnych
ul. Ujazdowskie 18 lok. 4
00-478 Warszawa

00-478 Warszawa - Aleje Ujazdowskie 18 lok. 4
tel./fax: 022 622 05 88, 622 64 28;33 • e-mail: kirp@kirp.pl • NIP: 526-10-43-011

L.dz. 5165 /OBSiL/2013

Warszawa, dnia 22 października 2013 r.

Szanowny Pan
Piotr Zientarski
Przewodniczący Komisji Ustawodawczej
Senatu RP

Szanowny Panie Przewodniczo!

W nawiązaniu do przesłanego przy piśmie BPS/KU-034/469/9/13 z dnia 21 października 2013 r. projektu ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym (druk senacki nr 469), uprzejmie zawiadamiam, że Ośrodek Badań, Studiów i Legislacji Krajowej Rady Radców Prawnych nie zgłasza uwag do tego projektu.

z pozdrowieniami

Wiceprezes
Krajowej Rady Radców Prawnych

Dariusz Salajewski

KM 512/13

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, dnia 6 listopada 2013 r.

DPrC-IV-070-19/13 / 4
dot. BPS/KU-034/469/1/13

Pan
Piotr Zientarski
Przewodniczący Komisji Ustawodawczej
Senatu Rzeczypospolitej Polskiej

szanowny Panie Przewodniczący!

W odpowiedzi na wystąpienie Pana Przewodniczącego z dnia 21 października 2013 r., nr BPS/KU-034/469/1/13, dotyczące *projektu ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym (druk senacki nr 469)*, uprzejmie przedstawiam następującą opinię.

Przesłany projekt nowelizacji ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2013 r. poz. 499) jest konsekwencją wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2012 r. (sygn. akt P 3/11). W wyroku tym Trybunał Konstytucyjny orzekł, że § 104 *regulaminu Sądu Najwyższego, stanowiącego załącznik do uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2003 r. w sprawie regulaminu Sądu Najwyższego (M. P. Nr 57, poz. 898 z późn. zm.)* w związku z § 1 *powołanej uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego* jest niezgodny z art. 3 § 2 *ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym*.

Obowiązujący art. 64 *ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym* ustanawia środek prawny (nadzwyczajny środek zaskarżenia) w postaci wniosku o unieważnienie prawomocnego orzeczenia zarówno w sprawach cywilnych, jak i karnych, nie przewidując regulacji procesowych

mających zastosowanie przy jego rozpoznawaniu. Z tego względu nie ulega wątpliwości, że charakter regulacji zawartej w art. 64 *ustawy o Sądzie Najwyższym* nie jest wystarczający i konieczna jest interwencja legislacyjna zmierzająca do wypełnienia występującej w tym zakresie luki w prawie (*vide*: uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2011 r., sygn. akt III CO 5/11, OSNC 2012/2/21).

Odnosząc się szczegółowo do projektowanych regulacji należy wskazać, że niektóre z nich wymagają uzupełnienia lub modyfikacji.

Po pierwsze, w projektowanym art. 64 § 2 pkt 4 *in principio* jako wymóg formalny wniosku o unieważnienie prawomocnego orzeczenia przewidziano „wniosek o uchylenie w całości lub w części zaskarżonego orzeczenia”. Tymczasem w obowiązującym art. 64 (projektowany art. 64 § 1) ustawodawca posłużył się pojęciem „unieważnienie prawomocnego orzeczenia”. W związku z powyższym, taką właśnie treść (formę) powinny przybierać orzeczenia Sądu Najwyższego uwzględniające wniosek. Jest oczywiste, że orzeczenia te oznaczają w istocie uchylenie (skasowanie) zaskarżonego orzeczenia wydanego w granicach nieważności postępowania, jednakże nie ma potrzeby zmieniać treści (formy) rozstrzygnięcia uwzględniającego wniosek o unieważnienie orzeczenia. Zwracał na to również uwagę Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanego wyżej postanowienia z dnia 20 maja 2011 r., sygn. akt III CO 5/11. Tym samym warunek formalny wniosku o unieważnienie prawomocnego orzeczenia, zamieszczony w projektowanym art. 64 § 2 pkt 4 *in principio* powinien zostać określony nie jako wniosek o uchylenie (w całości lub w części) zaskarżonego orzeczenia, lecz wniosek o jego unieważnienie.

Po drugie, w projektowanym art. 64 § 2 pkt 4 *in fine* proponuje się wymóg formalny pisma w postaci sformułowania wniosku o odrzucenie pozwu bądź wniosku albo umorzenie postępowania. Należy wskazać, że orzeczenie Sądu Najwyższego w przedmiocie unieważnienia prawomocnego orzeczenia – uwzględniające lub oddalające wniosek Prokuratora Generalnego – nie jest

orzeczeniem co do istoty sprawy, nie rozstrzyga sporu zawisłego między stronami, lecz bez względu na treść prawomocnego orzeczenia, z przyczyn czysto formalnych, eliminuje je z obrotu prawnego. Choć w warstwie werbalnej dotyczy „unieważnienia” orzeczenia, w istocie jest rozstrzygnięciem kasatoryjnym, wywołującym skutki od chwili jego wydania. W przypadku uchylecia zaskarżonego orzeczenia w drodze orzeczenia w przedmiocie unieważnienia prawomocnego orzeczenia, potrzeba odrzucania pozwu (wniosku) albo umarzania postępowania nie zachodzi (*vide*: uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2011 r., sygn. akt III CO 5/11). Z tego względu składanie wniosku o odrzucenie pozwu bądź wniosku albo umorzenie postępowania jest zbędne.

Po trzecie, zastrzeżenia budzi regulacja zawarta w projektowanym art. 64 § 4 ustawy, który przewiduje, aby Sąd Najwyższy rozpoznawał wniosek na posiedzeniu niejawnym, chyba że Prokurator Generalny domagał się rozpoznania wniosku na rozprawie albo przemawiają za tym inne ważne względy. Należy wskazać, że powyższa kwestia niewątpliwie wymaga zastosowania przepisów właściwych dla danej procedury. Przy uwzględnieniu treści projektowanego art. 64 § 6 powinien to być odpowiednio stosowany art. 398¹¹ § 1 w zw. z art. 424¹² k.p.c. albo art. 535 k.p.k.

Ostatnią kwestią wymagającą dodatkowej analizy (i ewentualnie uzupełnienia projektu), jest zagadnienie dotyczące rodzaju rozstrzygnięć wydawanych przez Sąd Najwyższy w postępowaniu o unieważnienie prawomocnego orzeczenia. Projekt nie zawiera bowiem w tym przedmiocie osobnych rozwiązań, poprzestając na regulacji zawartej w projektowanym art. 64 § 6 ustawy. O ile można byłoby (ewentualnie) przychylić się do koncepcji przewidującej odmienny (zależny od procedury) rodzaj orzeczeń rozstrzygających kwestie o charakterze formalnym, o tyle już nie sposób zaakceptować rozwiązania przewidującego odpowiednie stosowanie do orzeczeń rozstrzygających wniosek o unieważnienie prawomocnego orzeczenia odpowiednich przepisów procedury cywilnej lub karnej. W sprawach cywilnych

Sąd Najwyższy stosowałby bowiem odpowiednio art. 424¹¹ k.p.c., zaś w sprawach karnych – art. 537 k.p.k. Rozwiązanie takie wydaje się być niedopuszczalne, nie tylko ze względu na nieadekwatność rozstrzygnięć przewidzianych w tych przepisach do przedmiotu postępowania o unieważnienie prawomocnego orzeczenia, ale także ze względu na okoliczność, że niezależnie od rodzaju sprawy (cywilna, karna) treść rozstrzygnięcia powinna odnosić się bezpośrednio do treści żądania. W związku z powyższym, nieuwzględnienie wniosku o unieważnienie prawomocnego orzeczenia powinno skutkować jego oddaleniem, natomiast w razie uwzględnienia wniosku (w całości lub części) zaskarżone orzeczenie powinno zostać unieważnione.

2 wygnomi powrocie
z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Michał Królikowski
Michał Królikowski
PODSEKRETARZ STANU

Km 519/13

PROKURATORIA GENERALNA SKARBU PAŃSTWA

Główny Urząd Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa

ul. Hoża 76/78, 00-682 Warszawa
tel.: (+48) 022 392-31-17; fax: (+48) 022 392-31-20

www.prokuratoria.gov.pl
e-mail: kancelaria@prokuratoria.gov.pl

KR-51-593/13/KBU
W/35002 /13

Warszawa, 2013.11.06

Pan
Piotr ZIENTARSKI
Przewodniczący Komisji Ustawodawczej
Senatu Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Przewodniczący,

W odpowiedzi na pismo z dnia 21.10.2013 r., znak: BPS/KU-034/469/12/13, dotyczące zaopiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym (druk senacki nr 469), uprzejmie informuję, iż Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa do przedłożonego projektu zgłasza następującą uwagę:

W projektowanym brzmieniu § 2 pkt 4 dodawanego do art. 64 *ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2013 r. poz. 499)* wątpliwości wzbudza propozycja, ażeby wniosek o uchylenie zaskarżonego orzeczenia dotyczył również odrzucenia pozwu. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2010 r., sygn. III CN 1/10 (publ.: OSNC 2011/3/37), sprawa wszczęta na podstawie art. 64 *ustawy o Sądzie Najwyższym* jest samodzielną sprawą, której przedmiotem jest ważność prawomocnego orzeczenia i jej wynikiem może być tylko uwzględnienie wniosku (stwierdzenie nieważności prawomocnego orzeczenia) lub jego oddalenie. W tej sytuacji, zdaniem Sądu Najwyższego nie jest możliwe odrzucenie pozwu wniesionego w sprawie zakończonej prawomocnym orzeczeniem, którego unieważnienia domaga się Prokurator Generalny, zarówno wtedy gdy wniosek o unieważnienie podlega oddaleniu, jak i wtedy, gdy wniosek ten zostaje uwzględniony.

z wyrazami szacunku

PROKURATOR
Prokuraturii Generalnej
Skarbu Państwa
[Signature]
Wice Główny Duchowny

Otrzymują:

- 1) adresat – 1 egz.,
- 2) a/a – 1 egz.

KUJ 529/13

PRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

Warszawa, 13 listopada 2013 r.

Nr WOK-020-136/13

Dot.: BPS/KU-034/469/7/13

Pan Piotr ZIENTARSKI
Przewodniczący
Komisji Ustawodawczej Senatu

Wspaniały Panie Sędziowiczku!

W związku z nadesłanym projektem ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym (druk senacki nr 469) uprzejmie informuję, że Krajowa Rada Sądownictwa na posiedzeniu plenarnym w dniu 8 listopada 2013 r. postanowiła nie wnosić uwag do ww. projektu.

*Z poważaniem
Antoni Górski*

SSN Antoni Górski